کوډ قاتل

(ناول)

Ketabton.com

ليکوال: فيض الله امين

کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	ګوډ قاتل
لیکوال	فیض الله امین
کال	۱۳۹۹
فېسبوک پته	https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ډالۍ

ټولو د علم،پوهي او ادب مينوالو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازدیګر وو،د څلورو خړو دیوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د توپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغیو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې وړپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خیر دعاګانې کولې ، یوه ډله خلکو چې د جومات ملاامام هم ورسره وو د یو کور په لور منډې کړې ، دروازه یې ټک ټک کړه ، د کور له ننه یو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک یی؟

ملاصیب ځواب ورکړ:

زه یم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، یو سړی راووت اوږده ګیره، ګرګتو ویښتان، سپین پوستکی یې درلود ، په مخ کې یې ګونځې معلومیدې ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په لیدو حیران شو پوښتنه یې وکړه:

ـ څه خبره ده! ولې دومره ورخطا یی؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه یو ځوان اوویل:

ـ زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوریدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونیوه:

ـ هو زمرکه ډزې د څه وې! خیر خو وو؟

د هغه رنګ زیړ واوښت ، شیبه غلی وو.

ملا هغه ته اوویل:

ـ وایه کنه زمرکه څه خبره وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک مسکی شو ، هغوی ته يې اوويل:

ـ ښه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصيب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له ځان سره يې اوويل:

ـ شکر خدايه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصيب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته يې اوويل:

ـ زمرکه هغه يو چا رښتيا ويلي چې افغانان پيداکيږي هم په ډزو مره کيږي هم په ډزو ، ډير خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخندل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شيبو لپاره د دروازې په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوويل:

-هلی راځئ چې د خدای يادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورگانو وروسته يې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له خوشحالی څخه په جامو کې نه ځايده ، اوس د دوه لورگانو او يو زوی پلار وو ، اووه لورگاني يې په ماشومتوب کې د شري او ملاريا مريضيو مړې کړې وې.

زمرک په انگړ کې غږ کړ!

ـ غوټۍ لورې! وه غوټۍ!

غوټۍ غږ نه کوه ،زمرک بيا غږ کړ خو ځواب يې ترلاسه نه کړ ، د کوټې پرلور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ له سپين مخ او سپينو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور تيکري کې پټ کړی وو ، سترګې يې د ځمکې پرلور نيولې وې ، لاسونه يې پر سينه ايښي وه ، د پښو ګوتې يې قبلې ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوويل:

ـ شاباس لورې ته خو د ملاصيب څخه هم مخکې لمونځ کوې.

له کوټې بهر شو ، انګړ کې د منجو څخه جوړ شوې زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت يې ديوال ته ورنږدې کړ ډډه يې اووهله.

غوټۍ سلام وګرځوه ، لاسونه يې پورته کړل لنډه دعا يې وکړه.

جاينماز يې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودريده ، شونډې يې وخوځيدې:

ـ بابا تا ماته څه ويل!

زمرک هغې ته اوويل:

ـ لورې د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې ځانګه لور او مور مې چېرته دي؟

غوټۍ پلار ته اوويل:

ـ ځانګه د ګاونډيانو کره تللې ويل يې چې د ورور زيرى پرې کوم ، او انا جانه مې د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په ټرلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټۍ ته يې اوويل:

-لورې زما لونګۍ راوړه!

غوټۍ لونګۍ ورته راوړه ، زمرک لونګۍ تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوى پيداکيدو مبارکياني ورکولې ، هغه په خپل زوى باندې د ايمل خان نوم کېښود.

ايمل خان غټې شنې سترګې ، خړ ويښتان او سپين رنګ درلود.

د زمرک يوازينى ورور تراب په دوبى کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پيداکيدو څخه خبر شوى وو ، له ډېرې خوشحالۍ يې کورته ورځ کې دوه درې ځلې زنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوڼ ولور په خاطر یې له څلورو کالو راهیسې په دوبۍ کې د مسافرۍ شپې سبا کولې ، تر دې وخته یې د ولور نیمایې برخه پرې کړې وه ، غوښتل یې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تیارى ونیسي.

****

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور یې او غوټۍ د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور څانګه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جیبونو کې یې ورته ګوتې وهلې ، د هغه تلیفون ته زنګ راغی ، جیب ته یې لاس کړ ، تلیفون یې راواخیست ، په لوړ اواز یې اوویل:

ـ الــو

شیبه غلی وو ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ ترابه ښنګه یې؟

هغه ارام شو بیا یې تراب ته ځواب ورکړ :

ـ شکر دی ښه دي بابو، څانګه، غوټۍ، ایمل خان او ورېنداره دې ټول ښه دي.

تلیفون یې مور ته ورکړ.

ـ بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږیږي.

تراب له مور سره غږیدو ، هغې ته یې اوویل:

ـ بابو ما ټیکټ اوکې کړ(وکړ) ، که خیر وو د جمعې په ورځ درځم او ربښتیا نن مارکېټ ته لاړم تاته مې بوټان او د لمانځه لپاره جاینماز واخیست ، بابو دعاګانې کوه چې پخیر درشم!

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې:

ـ زویه الله دې پخیر راوله ډېر مې یاد شوی یې ډېر وخت دې اووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه د بابو ترځنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانګې تليفون غوږ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

ـ داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنګړي او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل يې ،هغې ته يې اوويل: ـ لورې تاخو ټوله دوبۍ ترې اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

ـ سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغږېدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستې وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافرۍ وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعې ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې ښکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

ـ ګرانو مسافرو موږ د ښکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمربندونه مو وتړئ!

ټولو قمربندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې سټريا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبايل ته يې افغانی سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنګ اووهه:

ـ سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له ارپوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخير راورسيدې ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه لالا هيڅ مشکل نه وه ، پخير راورسيدم.

زمرک هغه ته اوويل:

ګوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوې غله بيخي ډېر دي او بله دا چې له ارپوټ څخه سيده د پکتيا اډې ته موټر ونيسه او هلته د پټان موټر پيداکيږي ډاريک(سيده) همدلته راشه! د ګردېز موټرو کې مه سپارېږه!

تراب وخندل هغه ته يې اوويل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد يم پام مې دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په اماني واخيسته ، تراب يو بيک شاته واچوه ، ستېکېس يې په لاس کې واخيست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تياريانې رواني وې ،

غوټۍ او څانګې د کور انګړ جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی يې نه شوه ، له غوټۍ څخه يې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمنډه کړه ، غېږ يې کړ!

-پلار مې راغی

زمرک وو ، په لاس کې يې څو پلاستيکونه وه.

څانګې پلار ته اوويل:

- بابا ماته دې پاپېر راوړل؟

زمرک ټيټ شو ، څانګه يې غېږ کې ونيوه.

هغې ته يې اوويل:

- زه مې د نانځکې لور پاپېر کله هېرولی شم ، د واسکټ جيب ته يې لاس کړ د پاپړو خلته يې راوويسته، هغې ته يې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه ميوه او ميټايي راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته يې ورور کور ته راتلو ، غوټۍ ته يې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لورېِ غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راورسيږي ، وړى به وي ، ښه خوندوره يې پخه کړه!

غوټۍ ورغله ، د غوښې پلاستيک يې واخيست، پلار ته يې اوويل:

ـ بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته يې اوويل:

هغه تور پلاستيک ګورې ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شيبه په شيبه تراب ته زنګ وهه ، هغه ګرديز ته رسيدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسيږي ، له ګرديز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر ګرديز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی ګرديز کې ښکته شول ، تراب مخکې سيټ ته بدل شو ، ډرايور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرايور ته اوويل:

ـ لږ ودرېږه يو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړې يو څو کسان راواخلې!

ډرايور په زوره وخندل ، تراب ته يې اوويل:

ـ وروره زه له هغو ډرايورانو نه يم چې سپرلی پسې يې سترګې اوځي ، روزي رسان الله دی ، ځو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه يې خولې ته ونيول ، په دوسمال يې خوله پاکه کړه ، شونډې يې وخوځيدې:

ـ بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وګټو.

ډرايور وخندل هغه ته يې اوويل:

ـ زه نور نه پوهېږم خو زموږ ملايان وايي چې روزی پسې منډې مه وهئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر ټاير په موږه برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لږه شيبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وخوځولې چوپتيا يې ماته کړه هغه ته يې اوويل:

ـ ته پوهيږې! زموږ ملايان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپير لري، دلته خلکو د اسلام ريښتينی مخ نه دی پيژندلی ، دوی ته اسلام يوازې په ږيره او لونګۍ کې ښکاري ، ملايان چې وايي روژې پسې مندې مه وهئ دا خبره بيخي غلطه ده، موږ پوهيږو زموږ خوږ پيغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت يې کوه ، تجارت خلک د کټې لپاره کوي او ګټه خلک د دې لپاره غواړي چې روژې پرې لاسته راوړي.

ډرايور د هغه خبرو ته غوږ نيولی وو ، بيا يې پوښتنه وکړه:

ـ ايا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ يو کار وکړو؟

تراب دسمال واخيست په مخ يې تېر کړ ، هغه ته يې اوويل:

ـ نه دا هيڅ امکان نه لري ، بې شکه چې موږ له الله تعالی پرته هيڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالی موږ ته داسې نه وايي چې تاسو قرار کينئ زه درته روژې کور ته رسوم .

هغه فرمايې چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زموږ مخې ته تياره ډوډۍ ايښې وي ، موږ لاسونه په بغلو کې ټينګ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالی موږ ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالی موږ ته لاسونه د همدې لپاره راکړې چې ويې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته يې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه ګوتې لري هره ګوته څو ځايه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځايه يې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زموږ مخې ته ايښې وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس وغځوه نو ډوډۍ ګوتو کې راخلو په ګوتو کې يې سره راټلوو که چېرته مو ګوتو کې څو ځايه بندونه نه وی موږ به ډوډۍ څنګه خولې ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځايه قطع کيږي يعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کيدی زموږ لاسونه سيده پاتې کيدلی ، موږ به خولې ته ډوډۍ څنګه وړله؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ که چېرته يوازې د لاسونو، ګوتو او په هغو کې څو ځايه جوړو شوو بندونو ته اوګورو نو پوهيږو چې الله تعالی دغه د يو کار لپاره پيداکړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پيداکړی ، نو بيا يې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملايان وايي چې مرګ په خپله نيټه دی ، له مرګه مه ډاريږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی اوغوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د ښو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهيږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړئ ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرايور ته مخ واړوه هغه غوږ نيولی وو بيا يې اوويل:

زه تاته يو مثال درکوم! يوځای کې اور لګيدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وايم چې مرګ خو هسې هم په نيټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهيږو ، چې اور انسان وژني ، موږ بايد اورنږدې نه شو ،او که بيا هم موږ اور ته ورځو نو ايا الله تعالی به د قيامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرايور وټوخل هغه ته يې اوويل:

ـ وروره نه ته ملا يې نه زه ملا يم ، دې خبرو کې ګوتې مه وهه ، هغه څه وايي چې د خدای په کارونو او د بيجلي په تارونو کې ګوتې مه وهئ.

تراب وخندل ، له ځان سره يې اوويل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرايور ټيليفون له جيب څخه واخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ په ټيليفون کې يې اوويل:

ـ الو مشره څنګه يې! غوښه مي دروانه کړې چې بل چېرې لاړ نشي ، هملته ودريږه ، درته به يې وسپارم.

تليفون يې قطع کړ ، جيب ته يې واچوه ، راډيو يې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډيو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالی اوسيدونکي د مرکز ګرديز او پټان پر لويه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وايي چې په ياده لاره هره ورځ سلګونه موټر د غلو له لورې اودرول کيږي او د سپرليو پيسې او نور شيان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنيوی وکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور وخندل ، ویې ویل:

ـ دې رزیلانو ته ګوره چې دروغ وایي ، موږ هره ورځ په دې لاره ځو او راځو تراوسه مو کوم داسې څه ونه لیدل. راډیو یې بند کړه ، میموري کارډ یې ورواچوه د نذیه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه یم حیرانه

دواړه په نشه کې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به لیونی شمه)

د ډرایور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستۍ څپې خوارې شوې ، یو دوه ځلې یې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب ډرایور ته په حیرانۍ سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور لیدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوښۍ لاره پرې نه ختمیدله.

موټر به کله ورو او کله تیز شو ، تراب سړک ته وکتل ډېر په بد حال وو ،خوله یې وخوځیده :

ـ توبه خدایه! څلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویدلی.

ډرایور یوازې وخندل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

ـ ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

ـ ترابه! ته پوهیږې! زما ډېر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

ـ ښه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وټوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

ښکته شو ، د موټر لاندې يې سر ټيټ کړ ، تراب ورته کتل بيرته موټر ته وختو، وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کټاسارۍ مېرمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوړی معلوميده ، د يوې شيبې لپاره به يې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټايرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به يې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خيالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنګه کور ته ورسيدم ، مورجانه مې غېږ کې نيسم ، په مخ او لاسونو يې ښکلوم ، بيا له لالا ښه ټينګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکی شو.

ډرايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

- لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرايور وخندل او مخې ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماښام تياره په لړيدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودريدې ، نقاب لرونکې وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودريدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايۍ سره ډرايور ته کتل ، ډرايور هغه ته اوويل:

- ولسي پاڅون کوونکي دي ، انديښنه مه کوئ!

موټر يې ودروه ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونيوې ، تراب ته د راډيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه ټوپک په ځمکه ولويد ، ګوډه ګوډه منډه يې وهله ، له مخ يې دسمال اوغورځيد ، بادامي سترګې يې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېښتان يې درلودل ، پلن ببر لاسونه يې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرايور په ځمکه پروت ټوپک ته منډه کړه هغه يې واخيست.

د تراب په لاس کې ټوپک وو ، لاسونه يې رپېدل ، د ډرايور لور ته يې مخ واړوه ، چيغه يې کړه!

ـ هله راځه چې ځو!

ډرايور ولاړ وو ، څه يې نه ويل.

هغه وروړاندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولې ولاړ يې!؟

ډرايور لاسونو کې ټوپک نيولې وو ، تراب ته يې اوويل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه يې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

ـ لاسونه دې پورته کړه ، او ټوپک په ځمکه اوغورځوه!

هغه په حيرانى سره شاته مخ واړوه ، ډرايور يې په سر ټوپک نيولى وو.

د تراب شونډې وخوځېدې:

ـ ته هم د دوی سره يې!؟

ډرايور وخندل:

ـ هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شيان دې دوی ته ورکړی وای ،بيا به ما او تا يوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شريکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځايه ژوندی نشې تللی ، ځوک چې زموږ ځهرې اوګوري بيا يې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حيران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پوليس راورسيدل ، د تراب سترګې د پوليسو په ليدو وځليدې ، زړه يې داډ پيداکړ ، چې ښه شوه پوليس راورسيدل ، چې کله نږدې شول ، له پوليسو سره يو کس ګوډه ګوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شيبه وړاندې تښتيدلی وو.

د پوليسو مشر د تراب په ليدو سره په زوره وخندل ، ګوډ سړي ته يې اوويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه بازه دې په تاسې ډزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوویل:

ـ قومندان صیب دوی غله دي ، غوښتل یې چې زما شیان واخلي ، ډرایور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوویل:

ښه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به یې پل چرخي زندان ته درته ولیږم.

قومندان غږ کړ!

ـ بازه دلته رانږدې شه!

باز ګوډه پښه وهله ، ترخنګ یې ودرید.

قومندان هغه ته اوویل:

ـ دې سړي څنګه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړې؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کرنګ شو ، رنګ یې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پولیس ډرایور او غله ټول سره یو لاس دي ، د ناهیلۍ کندې ته وغورځید په زړه کې یې تېره شوه چې نور یې د ژغورلو چانس نشته ، د پولیسو قومندان غټ ببر ویښتان او شاخ بریتونه درلودل ، یو قدم شاته شو ، تراب ته یې په ګېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرایور او ګوډ باز د سوکانو او لغتو ګذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې ښه پرې ستړې شول.

د هغه له خولې څګیروې وتل دوی ته یې زارۍ کولې:

ـ خیر دی ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلئ ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله یې خلاصه کړه:

ـ کور ته خو به خامخه ځې ، نه ربنتیا ځې به نه ، وړل کیږی به.

تراب هغه ته اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیر دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخندل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې اوویستې، تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستي وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنې لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې رډې راوتلې وې مخې ته یې مور او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

ـ خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټ راڼه ځاځکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور ځلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګي یې سره ورغلې

***

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته یې زنګ وهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمټ راولم ، کېدایشي لاره کې یې موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالۍ بازار ته لاړ ،هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول په دې خبر وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ويلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوې.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووايی ، په ورور مې څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې ګوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپيلۍ وغږوله ، د کليوالو موټر يې کرايه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول،مور يې د زامنو په ورکيدو سره په انديښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوټۍ يې ترڅنګ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جانې ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پيښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد پوستې پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره څادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلينو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کليوالو يې د تراب جسد واخيست د کور په لور روان شول د زمرک له سترګو په ټوله لاره اوښکې بهيدې.

کليوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وايم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمټ راولم ، په مخ يې د څادر پيڅکه تېره کړه اوښکې يې پاکې کړې.

مور يې ټوله شپه په ويښه او انديښنه کې تېره کړې وه ، د زامنو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبار جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلې وې.

مور يې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يې رپيدل ، خبرې يې ستونې کې بنديدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ښځو یې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی مې څه شوي! زوی مې چېرته دی؟ هیڅ ښځې دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ یې کړ!

- هلی تراب یې راوړ!

د تراب تابوت یې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور یې د تابوت او کټ په لیدو چیغې کړې ، دومره چیغې یې اووهلې چې د ټول کلي د سترو ورو له سترګو اوښکې وبهیدې ، چیغو یې د اسمان پرښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه کولې.

***

د تراب د مرګ کال پوره شوی وو.

زمرک انګړ کې په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کې ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، سترې غونتې د یاالله په ویلو سره له خپل ځایه جیګ شو ، د دروازې په لور روان شو ، غږ یې کړ! - څوک یې!

د دروازې له شا یو کس ځواب ورکړ:

- زه یم ، تورګل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورګل سره یې سترې مشي وکړه ، هغه ته یې اوویل:

څه خبره ده تورګله ، څنګه دې پیښنه راوکړه ؟

تورګل اوویل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترګل وار دی ، ما ویل خبر دې کړم چې بیا ونه وایې.

هغه د تورګل په مټ لاس کېښود ، شوندې یې وخوځېدې: ښه شوه تورګله ، چې راپه یاد دې کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بیخي هېر وو.

تورګل اوویل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوویل: تورګله چېرته ځې! چای به دې څکلی وو بیا به تللی وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل په خندا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کيږي ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنګ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلوميږې؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړى وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخندل هغه ته يې اوويل:ولې زويه موږ کوم داسې کار کړى چې زموږ دين منع کړى او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوى خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام ګرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنګه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالى څخه د ښې ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل: بابو هسې زړه مو راډک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځې مخکې راغلی وو ، ویل یې د تراب د مړینې کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یې په ژاړه شوه له خولې یې د تراب زوی د مرګ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کې ونیوه هغې ته یې اوویل

- ژاړه مه مورې.

د دروازې ټک ټک شو ، زمرک پاڅېدو ورغی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یې اوویل: ملاصیب پخیر راغلې څنګه دې زموږ د خوارانو جونګړې ته زړه وکړ؟

ملا وخندل شونډې یې وخوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایې! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتې دي ، نه اوزګارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دې نه ، اوس دې بیا صبر نه کیږي.

هغه سوړ اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راځه چې حجرې ته هلته به وغږیږو

دواړه روان شول ، حجره کې یې د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وخوځیدې ، ملا ته یې اوویل: ملک صیب ته اووایه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راویې لیږي.

ملا اوویل سمه ده زه به ورته اووایم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لورې روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زویه څه خبره ده ملاصیب څه ویل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالیږلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: موري ژاړه مه ، کمزوري کيږې ، سينه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخې درجګيږي.

(د پښتنو په ډېريو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورثاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم ګڼل کيږي)

د ورور مرګ، غريبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

***

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه يم.

هغه زر پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينګور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترڅنګ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

ـ زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکترې ته يې بوځو.

زمرک د واسکټ له جيبه تليفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنګ اووهي ، انتن نه وو سيګنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

ـ لعنت خو دې ستاسو پردې جهاد شي.

مور يې ورته پام شو هغه ته يې اوويل:

ـ زويه څه خبره ده؟

زمرک سوړ اسويلی اوويست ، ځواب يې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکې کار نه کوي، غوښتل مې ډرايور ته تليفون وکړم ، خو نه کيږي.

غوټۍ او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنګ ناستې وې ، څانګه هم راپاڅيده د هغوی ترڅنګ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي يې له ځان سره واخيسته ، مور ته يې اوويل:

- زه بر کلي ته ځم ، چې يو موټر راپيدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، يو کور ته يې غږ کړ ، د کور له منځه يوې زړې ښځې اواز کړ:

- څوک يی؟

زمرک ځواب ورکړ زه يم ، زمرک ، اتل مې پکار وو. ښځې هغه ته اوويل:

- په اتل باندې څه کوې؟

هغه ځواب ورکړ:

- مېرمن مې ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځې.

هغې اوويل: اتل په کور کې نشته.

زمرک له هغه ځايه روان شو ، يو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم يوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته يې اوويل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي يو موټر د شپې په بم والوزولو ، خاوند مې نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرګ خولې ته نه ورځي.

هغه د يو څو نورو کورونو دروازې هم ټک ټک کړې ، خو هيچا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ويل: چې لاره کې طالبانو ماينونه ځای پر ځای کړي ، چا ويل چې موټر او يا د موټر خاوند په کور کې نشته ، هغه په ناهيلۍ سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور يې اوويل:

- ځنګه شو زمرکه زويه موټر دې راوست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د نه په بڼه سر وخوځوه وی ویل:

ـ د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وایي لاره کې یې ماینونه ښخ کړي.

مور یې شونډې وخوځولې:

ـ الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له موږ غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولي وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زګیرویو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې یې د مور چیغې واورېدې:

ـ لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

ـ بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژړغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کېږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوټ اووهل شو ،

د درېش غږ یې واورېد ، زمرک ځای پر ځای ودرېد.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

ـ لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوې؟

زمرک ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه یو بل کس غږ کړ:

ـ ملګریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهیږم چې تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه یې پوستې ته د ننه کړ ، هلته یې توله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپینې رنجرې ګروپونه ولړیدل

څلور تنه عسکر بدی ته وختل ، یو کس د موټر ستیرنګ ته کېناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه یې کړه ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه راغلم ، هلی راځئ چې ځو!

کوټې ته د ننه شو تولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه یې وکړه:

ـ بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور یې هغه ته اوویل:

ـ هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته یې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مړمنې سترګې یې پټې وې ، حرکت یې نه کوه ، ساه یې ورکه وه، بیا یې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، تولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوڼي پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

ـ زمرکه څه خبره شوې! راځئ کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوويل:

ـ مېرمن مې مړه شوه.

پوليس هک پک ودريدل ټولو اوويل:

ـ انا الله وانا اليه راجعون

يو کس رامخکې شو د زمرک په مټ يې لاس کېښود ، هغه ته يې اوويل:

ـ زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسې وو.

د موټر له بادی ځخه عسکر غږ کړ:

ـ قومندان صيب بايد چې لاړ شو هلته ملګري يوازې دي هغوی ته بايد ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لايټونه ولګيدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کيدل، زمرک ښه شيبه د دروازې مخې ته ناست وو له ځان سره يې وژړل ، بيا يې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ،کوټې ته ورغی ټولو ته يې اوويل:

ـ ژاړئ مه ، پاځيږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارګانی مې راخبره کړم.

***

د اوړي تکنده ګرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود يې لوند خيشت وو خولو يې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ايمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سيپاره وه د هغه له لاسه يې واخيسته ، ژر يې د سيپارې ورقې واړولې ، څانګې ته ورغی هغې ته يې اوويل: خورې پلار مې ماته سيپاره اديه کړه.

ايمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د ځيرکتيا او تکړه توب صفتونه يې په ټول کلي کې کيدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته يې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل يې چې زوی يې ډاکټر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پټو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځوړند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښې او د پرتوګ خولې يې په ختو ککړې وې ، په انګړ کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

ـ غوټۍ لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوټۍ له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودريده ، هغه ته يې اوويل:

ـ بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

ـ لورې اوبه راوړه چې پښې مو په ختو ککړې دي.

غوټۍ سترګې لاندې وغړولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

ـ بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ لورې د پټو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټۍ اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، څانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

ـ زويه جومات ته تللی وې؟

ـ هو بابا تللی ووم.

ـ افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکی شو هغه ته يې اوويل:

ـ بابا جامې به هم راته اخلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یې ، د ایمل خان په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یې د مور په لاس به دې د فشار ماشین ایښی وي.

ټولو وخندل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

ـ ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایي او ډاکټر شي خو زه ډارېږم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبی یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوټۍ د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولې پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنګه واخلم!؟ له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوټۍ ولور واخلم ، کله چې وسي(شتمن) شوم بېرته به یې غوټۍ ته ورکړم.

غوټۍ د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکي ته راتلل خو زمرک د غوټۍ لپاره باسواده، هوښیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنۍ هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړې وای ، زمرک غوټۍ د کلي یوې شتمنې کورنۍ ته په اته لکه افغانۍ ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لور لپاره د ښې کورنۍ په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یې د کلي ډاکټر ته بوتله ، ګټه یې نه کوله څو ځلې یې د ولسوالۍ روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بوتله خو کومه نتیجه یې ورنه کړه یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځورولو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوټۍ له خسرګانۍ څخه پیسې واخلي د غوټۍ خسرګانۍ ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانۍ ورکړې ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتې پیسو یې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور یې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور یې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریګر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریګر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځینې ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې یوه شي مریض یې د لرې سیمې دی بیا نو ورته ښه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریګر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته یې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته یې بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور یې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق یې ونشو ، درد یې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوټۍ خسرګانۍ څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پاڼه یې خلاصه کړه. زمرک ته یې اوویل:

ـ کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلې نو درد به یې څنګه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلې وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ ګولی یې راواخیستې د هغه مخې ته یې ونیوې.

ـ دا مو څنګه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه ګولی.

ډاکټر وخندل: ګوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه ګولی دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یووړ له ځانه سره یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کيدايشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا څلي ډېر معاينات وکړل ، درمل يې هم ښه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتيا افغانيو اوويل ، هغه حيران شو حسابدار ته يې اوويل: دومره پيسې د څه شي شوې!؟

حسابدار هغه ته د معايناتو نومونه اخيستل:

ـ پلانکی ټيسټ دومره قيمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکي درمل دومره ، پلانکي دومره ، حساب يې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جيب ته يې لاس کړ پيسې يې ورکړې ، حسابدار اوويل:

ـ اتيا افغانۍ دې ستا لپاره تخفيف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منی وو د خزان سپيره بادونو د ونو نازکي پاڼې غورځولې ، بزګاران په پټيو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ايمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ايمل پام شو چې ځانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته يې اوويل:

ـ بابا ځانګه راغله.

زمرک وکتل ځانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسيده نو له ستړيا يې غږ بند بند کيده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

ـ لورې څه خبره ده سم اووایه ، بابو ما غواړي؟

څانګې بیا خوله خلاصه کړه په تتوې لهجه یې اوویل: بابو ته مې دردونه زیات شوي ، له درده چیغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، ګرندي ګامونه یې اخیستل ، کله چې کور ته ورسیدو ، مور یې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته یې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوویل ، هلته یې بوتله ، روغتون کې یې د درد پیچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه، شیبه وروسته یې دردونه بیا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پیښاور ته د تداوۍ لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پیښور ته بوځي.

پیښور ته یې د تللو اراده وکړه ، خو له پټیو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پیسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټۍ له خسرګانې یې بیا پیسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ویلي ، یو لک افغانۍ یې ورکړې ، پټي یې مزدورانو ته په مزدورۍ ورکړل چې هغوی یې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور یې د پیښور په لور روان شول. لومړۍ کابل بیا ننګرهار ته لاړل ترڅو ویزه ولګوي او د تورخم له لارې پیښور ته لاړ شي ، په لاره کې یې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسیدل ، د قونسلګرۍ په مخ کې ښکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبار ، د پولیسو له لورې د ښځو سره ناوړه چلند، د کمیشنکرانو ګرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بیرون شي.

د انتظار پر ځای یې کمیشنکرانو ته پیسې ورکړې ترڅو ژر ویزه ورته ولګوي ، د دریو کسانو د ویزې اخیستو لپاره یې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ یې جلال اباد کې تېره کړه ، بیا د پیښور په لور روان شول ، پیښور ته په رسیدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور یې خوړلې وې ټولې یې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر یې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک اوغوښت هغه ته یې اوویل:

ـ تاسو مو مور ته سخت او بې ځایه درمل زیات ورکړي حالت یې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې باید عملیات شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته يې اوويل:

ـ ډاکټر صيب دا عمليات چيشی دي؟

ډاکټر وخندل هغه ته يې اوويل: افريشن يادوم

هغه د دې خبرې په اوريدو سره حيران شو ويې ويل:

ـ د کوم ځای افريشن ډاکټر صيب؟

ډاکټر هغه ته اوويل:

ـ د مور د زړه ولونه دې بند دي که افريشن نه شي ستونزه يې نوره هم ډيريږي ، او دغه افريشن خطرناک هم دی پنځوس فيصده يې د مرګ ويره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوويل:

ـ ته مشوره وکړه او د روغتون د عملياتو بخش له مدير سره بيا پرې وغږيږه.

هغه باندې اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته يې له ځان سره اوويل:

ـ بله لار نشته بايد چې د مور افريشن وکړم.

د عملياتو مسول کس ته ورغی ، خبرې يې سره وکړې ، مسول کس د عملياتو لګښت په اړه زمرک ته اوويل:

ـ بناغليه په افريشن باندې څلور لکه کلدارې مصرف راځي. د زمرک رنګ ژېړ واوښت په مخ کې يې وينه نه وه ، پښې يې په ځان پورې تولې کړې په حيرانی سره يې اوويل:

څلور لکه کلدارې!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صيب همدومره مصرف درباندې راځي.

زمرک اوويل:

سمه ده زه بيا راځم له ځايه پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوټۍ خسرګانی ته یې زنګ اووهه د مور د عملیات کیدو یې ورته اوویل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پیداکیدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلی وو ، باندې اووت جومات ته لاړ ، اودس یې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته یې زنګ راغی ، د غوټۍ له خسرګانی څخه وو ، ځواب یې ورکړ

هغه ته یې اوویل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض اوغوښتې په دوه ورځو کې به یې درته ولیږو.

د زمرک سترګې وځلیدې ، له خدایه یې شکر اوویست.

دوه ورځې یې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې یې تر لاسه کړې د مور عملیاتو لپاره یې وخت واخیست.

مور یې د عملیاتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه یې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملیاته ، ډاکټر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته یې د مور د بریالیو عملیاتو اوویل ، زمرک ودریده له سترګو یې اوښکې توی شوې ، ډاکټر یې په غیږ کې ونیو له خدایه یې شکر اوویست.

څو ورځې یې پیښور کې تیرې کړې ، مور یې له پخوا ښه شوي وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلورلکه کلدارو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوټۍ خسرګانی یې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوټۍ خسرګانی له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره وریاده کړه ، هغه ورسره اومنله خو د واده لپاره یې باید چې غوټۍ ته شیان اخیستي وای ، د غوټۍ خسرګانی پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې یې چې په دوی پاتې وې هغه یې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک پټو ته لاړ ، د توت ونې لاندې سیوري ته یې پناه یوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل یې چې د غوټۍ په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې یې د مور په ناروغی باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه یې د غوټۍ د واده لپاره ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه یې کول ، یو کس له ورایه پرې غږ کړ ، زمرکه ځنګه دې توت ته ډېره وهلې او داسې خپه خپه ناست یې ؟

زمرک پورته شو ویې خندل:

نه تورګله خفه نه یم هسې ماته پوښتنه پیداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورګل موسکی شو هغه ته یې اوویل : زمرکه دا ځنګه پوښتنه ده چې ته یې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړی یې؟؟

ـ تورګله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کیږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پیښیږي ، چې دا ولې!؟

ـ زمرکه ته غواړې چې تقدیر بدل کړې!؟

ـ انعوذبالله تورګله دا څه وایې ، تقدیر خو د هر انسان لپاره د نړې پیداکیدو څخه مخکې لیکل شوی نو زه یې ځنګه بدلولی شم!؟

تورګل په خندا شو هغه ته یې اوویل: ګوره زمرکه ښه پوهیږې چې موږ ته هرڅه پیښیږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدیر کې لیکل شوې دي ، نو بیا ولې موږ وخوریږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو خوړ هیڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدیر ایمان لرو او په دې ایمان لرو چې انسان ته هر پیښیدونکی خیر او شر د الله تعالی له لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شوندې یې وخوځیدې: واه تورګله واه له تانه خو سم ملا جوړشوی.

ـ زمرکه ته هم ښه وایې خو اوس راځه چې بېرته بزګاران شو ، دواړو وخندل ، له ځایه پاڅیدل ، روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزيدلو درو کې د ډزو اوازونو د خاموشی موسم ته تېکان ورکوه.

ښکاريانو د ښکار لپاره خپلې مرمۍ ساتلې ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزګارتيا ډک موسم کې يې د ټوپک له خولې ايستلې. وحشي ژوي د ځنګلونو په وهلو سره کم شوي وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کې غرونه په ځنګلونو پوښل شوي وه له پړانګانو ، بيزوګانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چې روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسې د ځنګلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د ختينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په وربځو کې پټ وه ، د ځنګل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاګېل(ختې ورکولو) څخه يې بام پاتې شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودريدل ، کومو ځايونو به چې څاڅيدل شروع کړل څانګې به هغه ځای ته لوښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختې ، د زمرک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلي وه.

زمرک پخپله هم سختې توخی نيولی وو ، مور يې هغه ته دوډې(د چرسو بوټی) په اوبو کې جوش کړې.

زمرک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مې درته جوش کړې ويې څښه توخی به دې ارامه شي.

د زمرک له سترګو اوښکې روانې شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چې مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه انديښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې يې وخوځيدې:

- زمرکه زويه چې ته راته ښه شې ، زه به په خپله جوړه شم.

ځانکه ورغله د دوی ترځنګ کېناسته ، زمرک د دوړو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر يې واړولې ويې څښلې.

مازيګر وو د مور وضعيت يې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسيو ايمل خان او ځانګې ته ويل:

- زما ترڅنګ کينئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترڅنګ ورغئ ، ورسره کېناست مور يې هغه ته اوويل: زمرکه زويه په لمسيانو مې ډېر پام کوه ، وهې به يې نه که ودې وهل زه مې خپل حق درته نه بخښم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخيري سلګۍ وې ، لمر خپل نيم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، ځانګې چرګې راټولې کړې کوټکی ته يې د ننه کړې د کوټکی په ور پسې يې پرده وغورځوله د پاسه يې غټه تيږه پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور يې وکتله وضعيت يې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور يې ډاکټر ته بوځي ، يو خوا شپه بل خوا د ژمي يخ وو د موټرو تلل پکې ناشوني وه.

هغه په يو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جيګ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په ليدو يې شکر اوويسته.

لږ څه يې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې يې سترګې سره ورغلې ويده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅيدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره يې پاڅوي ، بېرته وګرځېد ، له ځان سره يې اوويل: بابو ښه ويده ده ، لږ به يې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بيا به يې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه يې زړه کې اندېښنه پيداشوه ، چې بابو خو هيڅ خوځيږي نه ، چې دا ولې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته ورنږدې شو ، مور یې ساه نه باسله ، غږ یې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح یې له تن څخه وتلی وو. زمرک چیغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی، هغه ژړل بیا د تورګل د تقدیر خبره ورياه شوه اوښکې یې په لستوڼي پاکې کړې له ځایه پاڅیده ، د هغه په چیغو سره ځانګه، ایمل خان او د هغوی مور راپاڅیدل ، هغوی هم په ژړا پیل وکړ.

زمرک ته خان په دې ملامت ښکاریده ، چې ما باید بابو پرون ډاکټر ته بوولې وای ، خو ده به بیا له ځان سره اوویل چې نه دا هرڅه په تقدیر کې لیکل شوي دي ، زه ملامت نه یم

شیبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډګیرنه ورکوله. هغه ته یې ویل مرګ حق دی مورې او تاسو یې باید اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې یې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستی سلګی وې ، کوچیانو ډلې ډلې رمې د سرک په پراته پراخه سینه د ختیځ په لور بوولې.

د پسرلي پیل وو ، د غرونو په لمنو شین پرش غوړیده، ایمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني ښوونځي کې داخل کړ ، یو څه موده وروسته د ایمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه یې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوویل. ښوونکی له ایمل خان څخه خوشحاله وو هغه ویل: - ایمل په ښوونځي کې ډېر لایق او ذهین زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړی کال یې پای ته ورسیده ، ایمل په لومړي ټولګي کې لوستل او لیکل زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوټان ، څانګې بنګړي او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بنګړي ، نکریزې او بوټان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپیته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پنډه یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پنډه هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعې ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت ګوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه تورې کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې ترڅنګ کېناست کڅوړه یې هملته کېښوده.

د جمعې وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخیري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوړه یې هملته پرېښوده.

امام له ولضالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خُلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوك كوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اوو‌ژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کښې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې امام د رکوع لپاره ټيټيده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وختشناک غږ خپور شو ، د جومات ديوالونه په وينو سره شول ، د چت سپين رنګ د سوزيدلو غوښو ټوټو او وينو په سور رنګ بدل کړ.

چيغې فريادونه پورته کيدل ، ځينو د تشهد کليمه تيروله او غږونه يې د تل لپاره چوپ کيدل ، د جومات په يوه کونج کې زګيروی پورته کيده ، يو کس په لړزندا غږ دا الفاظ ويل:

- وړانګې ، ايمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل - وړانګې ايمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځګيروی د زمرک وو وړانګه، ايمل خان او مېرمن يې سترګو ته تاويدل ، د ديوال ترڅنګ پروت وو ، جامې يې په وينو سرې وې ، وروستی ساه يې اوويسته ، سترګې يې سره ورغلې او د ابدي دنيا پرلور لاړ ، په جومات کې چيغې او فريادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنګوه ، وختشناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته يې د يتيم کيدو او ښځو ته يې د کونډيتوب زيرۍ وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپين مخې مېرمنې يې بې اسرې کړې ، او د عزت ټيکری يې ورڅخه د کونډيتوب په سپيره باد يووړ.

د دوی په کلي کې وير او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ايمل خان او څانګې مور انديښمنه وه.

په انګړ کې يوخوا بل خوا تاويدله ، د کور دروازې ته هرځلې ورتله ، ايمل خان ته يې غږ کړ:

- زويه!

ايمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- مورې څه دې ويل ؟

مور يې هغه ته اوويل:

- باندې دروازې سره کېنه کله دې چې پلار راغی ماته اووايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل:

ـ سمه ده مورې خو پلار به مې ماته کالي اخیستې وي؟

مور يې هغه په غیږ کې ونیو:

ـ هو زویه ، ولې به یې نه وي درته اخیستې!

ایمل د دروازې په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

څانګه به هم کله کله دروازې ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

ایمله بابا مې نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ نه تراوسه خو نه ښکاري ، ایمل خان هغه لارڅارله چې پلار به یې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته ځلوېښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپیان هم دغه روغتون ته وړل شوې وه ، ځینې سخت ټپیان مرکزي روغتونونو ته لیږدول شوې وه ، د ټولو مړیو جسدونه له پیژندګلوی څخه وروسته د هغوی کورنیو ته ورکول کیدل.

مازیګر وخت وو د ایمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه یووړل شول ، لومړی یې د کلي په عیدګاه کې کېښودل ، بیا یې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ایمل خان وکتل ګڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه یې کړه مور ته یې غږ کړ:

مورې زمورږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه یې دربه شروع کړه ، هغه یې په غیږ کې ونیو.

څنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انګړ په منځ کې یې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وینو څاڅکي بهیدل.

د ایمل خان مور له سره ټیکری سپیرې سیلۍ یوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کټ په لیدو بې هوشه شوه ، ایمل خان او ځانګه د کټ سرته ودریدل د پلار په لیدو یې ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ایمل خان په غېږ کې ونیو ، د ملا له سترګو اوښکې روانې وې

هغه له ځان سره ویل: په دې ډارېږم چې د ځانګې او ایمل خان چیغې د الله تعالی د خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دونیا په انسانانو کانې راګوزار نه کړي،

دغه مغروره انسانان د دونیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسي کارونه کوي چې د اسمان پرښتې هم وژړوي.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.

د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستې مرغی والوتې کټ یې له کوره بهر کړ د هدیرې پر لور یې یووړ.

جــــنګه د اوښکو نه مووشرمیږه

لږ خو مو چېرته په قراره پرېږده

***

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ایمل خان ځانګه او مور یې د کاله په منځ کې یوازې اوسیدل ، د شپې پرمهال یې دروازې ته غټې تیږې اېښودې.

د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به یې دوی ته وروړه ، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کمیدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو ګذاره کوله وروسته یې روزې ورو په ورو تنګیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره یې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پیسې وګټي.

مازیګر یې د قدري کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لاړ ، هلته له یو بل هلک سره کېناست ، خپل منځ کې یې کیسې کولې هلک په جیب لاس د ننه کړ له جیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخندل د هلک جامې څو ځایه ګنډل شوې وې ، ایمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسینه دې ورځو کې لیدل کیږې نه چېرته یې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ایمل خانه بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بیا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسین هغه ته اوویل بوټان رنګوم.

د ایمل خان په څیره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره یې اوویل:

- زه هم یو ځای کې کینم بوټان به رنګوم ، د بوټانو رنګولو لپاره بورس او رنګ پکار وو ، هغه مورته ورغی غږ یې کړ: مورې!.هغې ځواب ورکړ: - زویه اوویه

ایمل اوویل:

- مورې کور کې بورس او رنګ شته؟

مور په حیرانی سره هغه ته وکتل:

- زویه بورس او رنګ باندې څه کوې ؟ مورډ خو کله کور کې رنګ نه دی کړی نو بورس او رنګ به له کومه شي!

ایمل خان هغې ته مخامخ ودرید موسکی شو:

- مورې هغه بورس رنګ نه یادوم د بوټانو بورس رنګ یادوم.

مور یې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستیک څپلی یې په پښو وې ، هغه ته یې اوویل:

- زویه دغه څپلی نه رنګ کیږي زه به یې درته اومینځم بیا به بیخي نوې شي

د ایمل خان شونډې وخوځیدې:

- نه مورې زه پرې دا نه رنګوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسین ، چې پلار یې زما له بابا سره یوځای په جومات کې شهید شوی وو ، هغه په بازار کې د خلکو بوټان رنګوي ، کور ته پیسې ګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور له سترګو یې اوښکې رواني شوې ، هغه یې په غېږ کې ونیو ، د زمرک هغه خبره ورپه یاد شوه ، چې ویل به یې ایمل خان زوی به مو یوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به یې د فشار ماشین ایښی وي ، هغې له ایمل خان څخه ټینګ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل یې.

ایمل خان سپین لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- مورې مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ایمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، یو زوړ بورس یې پیدا کړ خو رنګ یې پیدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډې په ژۍ باندې ناست وو ، د رنګ پیداکیدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه یې ولټول په صندوق کې یې یوه ګرده طلایې رنګه اوسپنه پیداکړه ، هغه یې واخیسته ورته یې وکتل ، په یو مخ یې انځور کښل شوی وو په بل مخ یې انګلیسي توری لیکل شوي وه ، ایمل خان هغه جیب ته واچوله له ځان سره یې اوویل:

- دا به خرڅ کړم په روپیو به یې رنګ واخلم.

د ښوونځي بکس یې واخیست ، کتابونه یې ترې لرې کړل ، بورس او د کیناستو لپاره یې جاینماز واخیست په بکس کې یې واچول ، سهار شېبږ بجې وې ، بکس یې شاته وتړه ، له مور څخه یې روخصت واخیست د ښار پر لور روان شو.

یو دوکان ته لاړ ، له جیبه یې اوسپنه راواخیسته دوکاندار ته یې ورووړاندې کړه د اوسپنې په لیدو د دوکاندار سترګې رډې وختې ، د ایمل خان په څنګ کې یو بل کس ولاړ وو

بادامې سترګې یې په رانجه توري کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو) ویښتان یې درلودل پلن ببر لاسونه یې وه.

هغه د اوسپنې په لیدلو سره سترګې وځلیدې ژر یې په ایمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوې! او دا اوسپنه دې څنګه راوړې؟ له لاسه یې ونیو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار یې مخې ته ودرید په غوسه یې اوویل:

- ګوره دا زما دوکان دی ته نه شې کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځې.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونیو په قهر یې ورغبرګه کړه ، ګوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه یې له کوره پټ راوړې ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپیژنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان دواړو ته رډې رډې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونیو دواړه باندې اووتل ،ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېنښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکی شو خوله یې وخوځیده:

- باز څومره ښه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- ښه ایمل خانه دا اووایه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژېړ واوښت توخی ونیوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل: کومه خبره نه ده وراره هسې سینه مې لږه خرابه ده نو ځکه ټوخیږم ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ کور او کورنۍ مو چېرته دي؟

ایمل خان ځواب ورکړ:کور مو متورخ کلي کې دی ،کور کې یوازې یوه خور او مور لرم.

ـ ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه یوه شیبه غلی وو ، بیا یې شونډې خلاصې کړې

ـ باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خوړلو لپاره هیڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس یې څوک نه راوړي.

باز بیا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ایمل خان اوویل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او یوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا یې کندوز ته کډه کړې ، بیا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمبارۍ شوی وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې یې څوک نه وه پیداکړي ، له هغې ورځې راهیسې مې خور ورکه ده ، خبر نه یو چې وژل شوې که له هغه ځایه یې کوم بل ځایه ته کډه کړې.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ایمل خان په خپلو خبرو سره چوپتیا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پیسو د بوټانو رنګ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوټان رنګ کړم ، او کور ته پیسې یوسم.

باز هغه ته اوویل:

ـ وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پیسې درکوم کور ته شیان او د بوټانو لپاره رنګ پرې واخله.

ایمل خان یوه شیبه غلی وو له ځان سره یې اوویل چې اوسپنه قیمتي ده ځکه خو یې دا له ما غواړي.

هغه ته یې اوویل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته یې وړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولې لېږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ايمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

ـ هله دا ماته راکړه زه درته پيسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې ټينګه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وخندل:

ـ سمه ده وراره مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړې.

باز جيب ته لاس کړ ، سليز افغانۍ نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړې.

شونډې يې وخوځيدې:

ايمله زويه دا سل افغانۍ واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړې!

ايمل خان د پيسو په ليدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غيږه تاو کړه ، باز د ايمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پيداکيده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنګ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د يو دوکان مخې ته کينوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورګله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه خوروي

ايمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورګل دوکاندار درباندې پام کوي او ګوره بنه اوسپنه چاته ورښکاره نه کړې ځان سره يې کورته يوسه.

ايمل خان اوويل: سمه ده کاکا وړم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز پاڅیده ، دوسمال یې له غاړې تاو کړ ، هغه ته یې اوویل:

- زه سبا بیا راځم ته به همدلته ناست وې ، سمه ده؟

- سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سرې ګوډ ګوډ روان شو ، ایمل خان په خپل ځای کېناست.

مازیګر شو د لمر سترګه په تیتیدو وه ، ایمل اتیا افغانۍ تر مازیګره ګټلي وې ، سل افغانۍ نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لاړ ډرایور ته یې اوویل:

- ماما ډاله کې څو روپۍ کرایه ده؟

ډرایور: شل افغانۍ.

ایمل خان ولاړ وو:

- ماما شل افغانۍ ډېرې دي لس افغانۍ درکړم؟

ډرایور وخندل: سمه ده زویه لس افغانۍ راکړه ډالې کې کېنه چې ځو.

ایمل خان ډالې ته وختو ، ډرایور کیلي تاوه کړه د موټر له سلنکسره تور لوګی اووتو ، ټایرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسیدو ، مور او خور یې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، دېګ یې پرې ایښی وو ایمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته یې اوویل:

- مورې پوهېږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جیبه یې پیسې راوویستې ، مورې یوسل اویا افغانۍ دي.

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې. ایمل خان د باز او دوکاندار کیسه هغې ته وکړه ، مور یې اوسپنه ترې واخیسته هغه ته یې اوویل:

- زویه دادې ولې وړې وه؟ دا دې د نیکه مډال دی د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دې چې څومره سختې هم راتلله نو دا یې نه راخیستو.

هغه اوویل: مورې زه نه پوهیدم ما ویل چې هسې اوسپنه ده بنه شو چې باز راغی کنه نو ماخو په دوکاندار خرڅوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې پاځیده مډال یې په سپین رنګي صندوق کې کېښود

ایمل خان د نغري ترڅنګ ناست وو ، د غوښې بوی یې حس کړ ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

ـ هو زویه غوښه ده

ایمل خان په حیرانی اوویل:

ـ مورې غوښه له کومه شوه؟

ځانګې هغه ته اوویل:

ـ وروره غوښه د ملک اڅک دین کشر زوی راوړه ویل یې چې ورور پسې مو خیرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره یوځای جومات کې شهید شو.

ایمل خان اوویل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خیرات کوم.

مور یې په ژړا شوه ، دواړه یې په غېږ کې ونیول.

ایمل خان او ځانګه د بخار ترڅنګ ناست وه ، مور یې انګړ کې پلاستیکونه ټولول ترڅو یې اور پسې کړي. ځانګې هغه ته اوویل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښه راخلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ایمل خان له جیبه پیسې رایستلې وې ، څوځلې یې وشمیرلې.

ځانګې ګګرو ویښتانو کې ګوتې وهلې له بخار څخه یې سترګې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کړکیو خړې دوړې ووتې ، مور یې چیغه کړه: ایمله! ځانګې!

منډه یې کړه کوټه تورو لوګیو نیولې وه مور یې وکتل د غوښې بخار الوتی وو ، ځانګې ژړل په سرو اوبو سوځیدلې وه ، ژر یې مور ته منډه کړه ایمل خان هم په اوبو سوځیدلی وو ، کوټه ټوله غوږو نیولې وه

بخار کې هیڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولي باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور یې هغه ټولې کړې په اوبو یې اومینځلې ، بیا یې دېګ ته واچولې اوبه یې ورسره ګډې کړې ، ښوروا یې ترې جوړه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار اووه بجې وې ایمل خان بکسه شاته واچوله ، د ښار په لور روان شو مور یې ترشاه پسې غږ کړ:

- زویه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ایمل خان هغې ته اوویل: سمه ده مورې

سړک ته ورسید د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځایه د سپرلی لپاره ودرید ، له څنډ وروسته موټروان د ښار په ګڼه ګونه کې غږ کړ:

- راورسیدو!!!

ټول ښکته شول.

ایمل خان هم له موټر ښکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښین شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ایمل خان یو ډډ غږ واورید.

- ایمله زویه زه راغلم.

هغه سترګې ورپورته کړې، باز وو ګوډ ګوډ راروان وو ، هغه ته یې سترې مشي ورکړه ، باز د هغه په څنګ کې کېناست.

باز وټوخل: وراره هغه اوسپنه دې یووړه؟

ایمل خان اوویل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

ـ هغه یې کوم ډول صندوق کې کېښوده ؟

ایمل خان د خبرې په اوریدو حیران شو ، خوله یې خلاصه کړه : څه؟

باز وخندل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنګ کوم ډول وو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنګونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنګونه ورته تاوان لري خرابوي یې.

ایمل خان اوویل:

ـ کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو خړ رنګ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

ـ باز کاکا سپین رنګ خو تاوان نه لري؟

باز په بریتو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنګ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یې اوویل: ګوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته یې سل روپۍ ونیولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړي داسې اووایه چې ګټلې مې دي.

مازیګر شو ایمل خان تول شیان بکس ته واچول کورته یې د تلو تیاری نیوه د هډې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورټیټ شو په لاس کې یې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

ـ هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی ګوډ ګوډ راروان وو ډرایور ته یې غږ کړ ـ زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالي یې پرې غږ کړ!

ـ باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوويل: ايمله زويه هلته مې يو ملګرى دى زوى ته يې کوژدن کړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړى.

موټر روان شو ټايرونه يې په سرعت سره تاويدل، ډرايور راډيو ونيوه ، يوه چينل کې خبرونه وه هغه يې بدله کړه ، بله يې وړوله ، هغې کې د نغمې سندره لړيدلې وه ، هغه يې هم بدله کړه ، بله راډيو کې د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، يوه شيبه يې پرېښود ، بېرته يې دوهم سټيشن ته ځېي بدلې کړې ، د نغمې سندره يې پرېښوده له څنډ وروسته يو کس غږ کړ:

ـ استاده همدلته برېک شه!

موټر ودريد سړي موټروان ته پنځوس افغانۍ ورکړې.

موټر بيا حرکت وکړ ، د ايمل خان کور راورسيد هغه غږ کړ: زه همدلته کوزيږم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ايمل خان کرايه يې ډرايور ته ورکړه.

ايمل خان هغه ته اوويل:

ـ باز کاکا ته چېرته ځې؟ باز د بر کلي په طرف ګوته ونيوله.

ايمل خان له هغه څخه خداى په اماني واخيسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ايمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانګه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ايمل خان پوښتنه وکړه: خورې مور مو چېرته ده؟

څانګې اوويل: د ګاونډيانو کره تللې.

ـ د څه لپاره ؟

ـ د ګل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلې ده.

ايمل خان هغې ته يې اوويل خورې پوهيږې ما څه درته راوړي!؟

ـ نه ، نه پوهيږم ، څه دې راوړي؟

هغه جيب ته لاس کړ ، له جيبه يې ځنځير راوويست ، هغې ته يې اوويل دا مې لاره کې پيداکړ له چا لويدلى وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګې ځنځیر واخیست په غاړه کې یې واچوه.

شیبه اووته ، مور یې کور ته راغله.

دوی مور ته سترې مه شې اووې.

مور سره یې لاس کې کڅوړه وه ایمل خان پوښتنه وکړه: ـ مورې دا څه دي؟

هغې اوویل: ګل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه یې راته منې وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ویل یې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تیاره کیدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ یې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځایونو ته د اوده کیدو لپاره پاڅیدل.

د شپې نیمایي برخه وه ، د غره په درو کې د ژویو اوازونو د شپې له خاموشی سره ساز غږوه ، د کلي سپیو غپل.

څانګه، ایمل خان او مور یې په درانه خوب ویده وه.

درب شو د کاله له دیواله یو کس لاندې توپ کړ ، په انګړ کې یې ګوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې یې چاړه وه.

د کوټې دروازه یې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د څانګې په خوله یې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولې مور یې راویښه شوه ، چیغه یې کړه: څوک یې!؟

له ځایه نیمه پاڅیدلې وه ، د چاقو ګذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځیده.

زګیروي یې کول بیا یې سینه کې د چاقو ګذار وشو زګیروي یې خاموش شول. ایمل خان خپل لټ بدل کړ سترګې یې وغړولې ، په سرې یې سترګې ولږیدې ، په هغه یې غږ کړ:

ـ ته !؟

سرې د چاقو ګذار وکړ ایمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخیستل ، د چاقو له سره سرې وینو په ځمکه څاڅکې کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه يوې بلې کوټې ته لاړ ، سپين صندوق يې خلاص کړ ويې لټوه ، يوه ژېړه طلايي اوسپنه يې ترې واخيسته جيب ته يې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچيانو رمې د لويديځ په لور رواني وې ، خاوندانو يې د ډريه اچه په ويلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژېړ تيکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ايمل خان او مور يې په خپلو ځايونو پراته وه ، د مور له بستره يې وينو لاره جوړه کړې وه ، د ګاونډيانو ښځه راغله ، د کور دروازه يې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انګړ دروازه يې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ يې کړ:

ـ د ايمل خان مورې! غږ مې اورې؟ ګل ختو يم.

کور کې چوپه چوپتيا وه بيا يې غږ کړ:

ځانګې! وه ځانګې! د کوټې پر لور يې قدمونه واخيستل دروازه يې خلاصه کړه ، کوټه کې د وينو بوی وو هغه د وينو په ليدو وډاره شوه ، چيغه يې کړه!

ـ د ايمل خان مورې پاڅېږه! ايمل خان ته ورورانديې شوه

ـ ايمل خانه، ايمل خانه!

ايمل خان د لاس ګوتې اوخوځولې ، ښځې منډه کړه د خپل کور سړي يې خبر کړل ، د کلي امام ښځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا ښځې ته ورننږدې شو د لاس رګونه يې وکتل ساه يې نه ويسته ، هغه مړه شوې وه ، کليوالو ته يې اوويل: ښځه مړه شوې. بيا يې ايمل خان وکتو غږ يې کړ: هلئ دا ژوندی دی. يوځوان منډه کړه موټر يې کورته د ننه کړ ، هغه يې ورپورته کړ د ايمل خان مور ښځو تياره کړه ، کفن يې ورته تاو کړل

ټولو ځانګه لټوله خو ځانګه ورکه وه ، ښځو د کور په هره کوټه کې ولټوله د ځانګې درک نه کيده.

پېښې ټول کليوال اندېښمن کړي وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

- زه چېرته یم ؟ مور او خور مې چېرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه وریاد شوه ، چیغه یې کړه! مورې، خورې!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنایي پېښو څیړونکي روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونیو بیا یې پوښتنه وکړه:

- زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوښکې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ،څوځلې یې اوویل:

- باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

- ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاړه اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاړه اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونیوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکې پیژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې د سورګل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورګل د باز ملګری دی او د هغه دوکان یې ورته وښود.

څارنوال له ځایه پاڅیده د باز نیولو امر یې وکړ.

پولیسو هغه ځایونه ولټول ، چېرته چې باز ګرځیده خو پیدایې نه کړ ، وروسته یې سورګل ونیو څارنوال سورګل ته مخامخ کیناست ، له هغه څخه یې پوښتنه وکړه: ـ ته باز له کومه پېژني ؟

سورګل اوویل:

باز ، باز څوک دی؟ زه یې نه پیژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته یې اوویل: ګوره سورګله ستا غونتې خلک زه ډېر ښه پېژنم دروغ مه وایه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ویل نو بیا زه پوهېږم چې څنګه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضیه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شریک یې.

سورګل وډار شو ، هغه اوویل: څارنوال صیب یوه ورځ زما دوکان ته باز راغلی وو ، نور ملګري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالی مامورین راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر یې وکړ ، باز د دوی په وړاندې ودرید ، هغوی ته یې اوویل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولی ، دا دوکان زما دی ، یو چاته یې زنګ اووهه شیبه وروسته د ښاروالی مامور ته زنګ راغی ، تلیفون کې وغږیدو کله چې تلیفون قطع شو نو باز ته یې اوویل: ـ ښاغلیه ما تاسو نه پیژندی ، له هغه څخه یې بخښنه اوغوښته ، د ښاروالی کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملګری شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسیږي؟

سورګل غلی وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه یې بیا تکرار کړه.

سورګل د باز اوسیدو ځای په اړه معلومات ورکړل

پولیسو د هغه د نیولو لپاره عملیات پیل کړل د باز ځای یې پیداکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلویزیون ته ناست وو په تلویزیون کې د امېرخان (سکرېټ سوپر هیرو فلم) لېدلی وو ، هغه ورته ځیر ځیر کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صیب پولیس!

هغه زر له خپله ځایه پاڅید ، د ریموټ بټن یې اووهه تلویزیون یې خاموش کړ ، په کړکۍ کې یې وکتل د کور مخې ته یې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو یې غږ کړ: ګورئ ډزې ونه کړئ ، ځانونه تسلیم کړئ!

کسانو یې هغه ته اوویل:

- په جینی څه وکړو؟

باز جینی ته وکتل ، هغه یې په څوکۍ کې کینولې وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.

هغه ژر منډه کړه دوسمال یې راواخیست ، د څانګې په خوله یې کېښود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینی لاندې زیرزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه ګوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلي یی!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره حوزې ته لاړ شې.

باز وخندل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه رښتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید حوزې ته لاړ شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به حوزې کې ترلاسه کړې.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوګورئ!

باز وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر صيب تاسو زما کور نه شئ تلاشي کولئ!

پوليس وخندل ، هغه ته يې اوويل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه ښه وي يا بد ، موږ ته امر شوی او ته بايد قانون ته درناوی ولرې.

باز وخندل هغه ته يې اوويل: يوه شيبه !زه اوس اوګورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوې

ژر يې تليفون راواخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ يو چا سره يې خبرې شروع کړې:

بلې قومندان صيب ، څنګه يې؟

په تليفون کې يې په زوره وخندل:

نه قومندان صيب ، خو يو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وايي چې زه بايد حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا دې غږ راغی ، باز ته يې اوويل: ته ورکړه تليفون! چې دا څوک دی؟

باز ټليفون د پوليسو امر ته ورکړ.

امر تيليفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلې څوک يی ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنګ سور شو ، ژر يې اوويل:

قومندان صيب څنګه يې؟ امر کوئ ،څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوويل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته يونسئ!

د پوليسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوئ

- تيليفون کې يې اوويل سمه ده قومندان صيب په سترګو ، نور څه خدمت وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلیفون قطع شو باز ته یې ورکړ ، هغه خپلو پولیسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخندل ، پولیس ته یې اوویل: څنګه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په یو تلیفون دې عملیات کنسل شي؟ګوره ښه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چای څکئ بیا نو راځی ، باز میلمانو ته د سترګو په منځ کې ځای ورکوي

د پولیسو امر هغه ته وکتل ، شونډې یې وخوځیدې ، هغه ته یې اوویل: له مانه خو د یو خاین په لاس وژغورل شوې له خدایه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوې!؟

پولیس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دوړې جګیدې ، په ګردونو کې پناه شوې.

د باز یو کس هغه ته مخامخ ودرید په لوړ غږ یې اوویل: ـ واه قومندان صیب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخندل ، باز په بربټو لاس تېر کړ شونډې یې وخوځیدې ، ویې ویل: په دې سیمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کیدی ،ټولو وخندل ، یوکس اوویل:

قومندان صیب په هغه جینی څه وکړو ؟

باز اوویل: نن یې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بیا اوویل: زړه مو غواړي چې دیارلسمې ته یې هم پریږدو!؟

کسانو یې اوویل: قومندان صیب ستا امر ته په تمه یو.

باز هغوی ته اوویل:

ـ کار یې خلاص کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاله په بر سر کې یې یوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوټه ګورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندې ته یې ګذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

****

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوټه د سیګرټو لوګو نیولې وه

د دزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخندل ، په بریتو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لوړ غږ یې اوویل:

ـ لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخیستو لپاره راغلې یی ، که څنګه دې خوا غلط شوې یاستی؟

د رنجرې له مخکې سپېټ څخه دنګ ځوان ښکته شو تورې چشمې یې له سترګو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپین پوستکی او خړ ویښتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

ـ تا به پخوا چرګانو ته دانې ورکولې ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخندل ، قومندانه! ستا غونټې چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوویل:

ـ ته ما پېژنې چې زه څوک یم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته یې اوویل: تاخو زه پېژنم چې د یوڅو ګیداړانو مشر یې او له یو څو غلو ګیدړانو سره اړیکه لرې ، خو ته ما نه پېژنې ، چې زه څوک یم؟

باز اوویل: قومندانه چې ته هرڅوک یې د خپل ځان لپاره به یې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټیټه نه ده ویلې ، ته نو بیا څوک یې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته یې اوویل:

ـ بازه دا ځلې ته تېروتی یې ، ته له داسې چا سره اوختی یې ، چې پوره لس کاله یې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور یخې اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ویې خندل.

قومندان هغه ته اوویل:

ته پوهېږې چې زه څوک یم!؟

زه ایمل خان یم ، ایمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترګې ړدې وختې د مخ رنګ یې تور شو ، هغه ته یې اوویل: ته خو ما وژلی وې ،نو بیا دلته!؟

ایمل خان اوویل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی یم.

اوس اووایه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخندل هغه ته یې اوویل:

څه! خور دې ، خور دې یادوې!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ایمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژړه شو چیغه یې کړه! خورې زه راغلم ، ایمل خان ورور دې راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولګيدو توپانچه يې له لاسه ولويده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوټې ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

ځانګې خورې! خورې ته چېرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيداکړه؟

ايمل خان له ډېرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې ډول هغه ته ويل:

ـ خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوټې ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه ګذار کړ ، د باز په ټيټي ځای يې پښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترګې ورپورته کړي ، ايمل ته يې اوويل:

ـ خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځې ژوندی يې نشې بيولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسې ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې موږ ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو ولیږله.

د ايمل خان له سترګو اوښکې راغلې ، په باز يې د سوکانو او لغتو ګذارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونیو ، هغه ته یې داړ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له تولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجرې تایر ته تکیه وهلې وه ، لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

ـ زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

ـ قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخې ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

ـ ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږې چې مور او خور دې ما دوزخ ته لیږلې خو په دې نه پوهېږې ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته لیږلي؟

ایمل وروړاندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه دی! غواړې چې څه اووایې؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

ـ کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنګ اووهه ، چې غوښته مو دروان کړي همدلته ودرېږئ ، چې درته ویې سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان وو ، هغه په موږ دزې وکړې ، زما بل ملګری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونیو او په دا سر سر مو اوویشت ، په لاره کې د پوستې کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوې مال نیمایې برخه ورکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاتي شوه د پلار خبره دې ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ویشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته یې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته یې ویل:

قاتله، قاتله دا ته څنګه انسان یې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې یې توپانچه وه له ډېرې غوسې یې لاسونه رپیدل ، د توپانچې ماشه یې کش کړه.

باز چیغې کړې!

ـ نه ، ته ما نشې وژلی ، زه غواړم د قومندان ذکي سره وغږېږم.

ایمل خان اوویل:

ـ ستا وخت پای ته ورسید عزرایل نن ستا مېلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان ذکي سره وغږېږې.

له عسکر څخه یې د باز توپانچه واخیسته ،د باز په سر یې ونیوله ، هغه ته یې ویل:

ـ ته قاتل یې د ډېرو انسانانو په وینو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کیدلو وړ نه یې ، که ستاسو غونتې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنیا به د مینې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته یې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سړی اوغورځید ،.د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صیب!

ایمل خان هغه ته اوویل:

د دې سړي په دوسیه کې ولیکه چې د پولیسو له ورتللو مخکې یې ځان وژنه کړې وه.

پولیس اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کیږي.

ایمل خان د کوټې پر لور لاړ ، د کوټې تل یې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپین ځنځیر وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځیر په لیدو تېر وختونه وریاد شول ، د ښانکې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځیر ورکړی وو ، وریاده شوه له سترګو یې اوښکې بهیدې.

د ښانکې هډوکي یې له ځایه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ یې ښخه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ویل یې:

ـ ښانکې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهیږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوې وي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فېسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واټس اپ شمیره ـ ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس – Aminafghan1999@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library